

Sygn. akt I C 576/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 10 października 2018 r. w J.

sprawy z powództwa P. (...)we W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 576/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 10.10.2018 r.

P. (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. K. kwoty 3.478,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z (...) zawartej z (...) Bank S.A. nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy bankowej o nr (...) z dnia (...) Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwanego uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela. Na dochodzoną sumę składa się 1.523,84 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 1.954,38 zł.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód P. (...)z siedzibą we W. zawarł w dniu (...)umowę sprzedaży wierzytelności z (...) Bank S.A.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanego J. K., wynikająca z umowy datowanej na (...) opiewająca na kwotę należności głównej 1.523,84 zł, odsetki -1.609,91 zł i koszty 376,02 zł (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności – k. 9 - 12, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy – k. 13).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda w dniu 23.03.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec J. K. w kwocie 1.523,84 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w

kwocie 1.954,38 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr(...)-k.8).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty oraz potwierdzone z za zgodność - ich kserokopie. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu jako miarodajny materiał dowodowy. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanego J. K..

Z tej racji godzi się zauważyć, że warunkiem uznania zasadności powództwa jest nie tylko wykazanie faktu cesji, ale równie niezbędne jest wykazanie, że będąca przedmiotem cesji wierzytelność przysługiwała w określonej wysokości zbywcy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 12.07.2006 r. w sprawie V CSK 187/06, w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (LEX nr 402304).

Powód, co prawda wykazał fakt skutecznego wstąpienia w prawa zbywcy wierzytelności (...) Bank S.A., jednak nie wykazał istnienia po stronie zbywcy wierzytelności opisanej w pozwie. Zgodnie natomiast z regułą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c. powód zobligowany był wykazać nie tylko fakt zawarcia umowy cesji, lecz – wstępując w prawa i obowiązki cedenta – analogicznie jak on, dla skuteczności zgłoszonego powództwa zobowiązany był wykazać istnienie określonej wierzytelności.

Tymczasem w materiale dowodowym brak dokumentów pozwalających na przyjęcie, że pozwany zaciągnął zobowiązanie pieniężne – umowę bankową o nr (...) z (...) Nie sposób także ustalić treści tego zobowiązania, co sprawia, że roszczenie powoda - zarówno co do należności głównej, jak i odsetek i kosztów - nie poddaje się jakiegokolwiek weryfikacji Sądu.

W szczególności, nie wiadomo w jakim terminie umowa została wypowiedziana, z jakim dniem roszczenie stało się wymagalne, a w konsekwencji czy dochodzone odsetki zostały obliczone prawidłowo, czy zasadnie naliczono koszty.

Nie stanowi w tym zakresie dostatecznego dowodu, ani automatycznie wygenerowany wyciąg z załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym powodowego funduszu, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. – stanowi jedynie dowód tego, że osoba, które go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U.2014.157) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym.

Nie kwestionując faktu, że wyciąg funduszu, co do zasady może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (vide: wyrok SN z 15.09.2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Z uwagi na nieprzedłożenie jakichkolwiek dowodów odnoszących się do stosunku pierwotnego pomiędzy cedentem a pozwanym Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu. Analogicznie rzecz się ma jeśli chodzi

o ocenę dowodu w postaci wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Wydruk ten nie dowodzi, że cedentowi przysługiwała w chwili przelewu wymagalna wierzytelność ujęta w wyciągu.

Brak dostatecznej inicjatywy dowodowej powoda prowadził Sąd do uznania niezasadności zgłoszonego powództwa.

Co istotne, na gruncie art. 339 § 2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie SN z 29.05.1958 r., 1 CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok SN z 15.09.1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707, z 15.03.1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem

w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak SN w wyroku z 06.06.1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094).

W zaistniałych okolicznościach, zważając, że podstawa faktyczna roszczenia przytoczona w pozwie nie uzasadnia roszczenia w świetle prawa materialnego, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.